

מוֹרָה

מאת עמית נתני

ההצמדה הסתיימה ופסח עמד בפתח. ובסוף השבוע פרסמה אשת התקשורת, סיון רהב מאיר, את הקטע הבא שמדבר בדיוק על מה שאנחנו, ועל מה שחוינו בשבועיים בבית הספר:

תסתכלו על התמונה הזאת. אפשר היה לכתוב על המצבה שלה "פרופסור", "כלת פרס ישראל", "מחדשת דרך בלימוד התנ"ך". אבל נחמה ליבוביץ' – שנפטרה היום לפני 21 שנים – ביקשה לכתוב על מצבתה מילה אחת בלבד: **מוֹרָה**. בערב ליל הסדר, ליל החינוך הגדול שעליו כתבה כל כך הרבה, היא כמו ביקשה להזכיר את משנתה: הוראה היא הייעוד הנעלה ביותר, מעל ומעבר לכל תואר רשמי. המורשת היא ה-DNA של העם שלנו, עם הספר. זו אמורה להיות התרבות הבסיסית והמשותפת של כולנו, שמלווה את שובנו לארצנו.

היא אהבה לספר סיפורים על אנשים שפגשה, ואת הסיפור הנפלא הבא הייתה משחזרת פעמים רבות בהתרגשות: אדם קשיש עלה על אוטובוס צפוף מאוד, ובחור צעיר קם ופינה לו את מקומו. אמר הקשיש לצעיר: "איזה חלק של הפסוק גרם לך לקום ממקומך לכבודי?". הוא התכוון כמובן לפסוק, "**מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם, וְהַדְרַת פְּנֵי זָקֵן**". על פי הפרשנים, חלקו הראשון של הפסוק מתייחס לאדם בא בימים, וחלקו השני לאדם שהוא גם חכם. הצעיר השיב מיד: "שניהם", והקשיש התיישב. נחמה תמיד סיימה את הסיפור הזה בחיוך רחב ובהתרגשות, ואמרה: "**ואף אחד לא היה צריך אפילו לומר לאיזה פסוק הכוונה!**".

בהצמדה זו הייתי לראשונה גם מורה מאמן לשלושה סטודנטים נפלאים מתכנית רג"ב וגם ובעיקר חונך פדגוגי לסטודנטים משנה ג'. הסתכלתי על הסטודנטים מהצד ושאלתי את עצמי לא פעם, למה? למה הם כאן? האם הם באמת בחרו בהוראה כמקצוע לחיים או שזו איזו פשרה, ברירת מחדל עבורם, אולי תחנת מעבר בדרך למקצוע אחר, מכניס יותר?

לא יכולתי שלא לחשוב גם עליי בהקשר הזה. מזכרתי שוב שבעצם לא בחרתי אף פעם בהוראה, בהדרכה, בחינוך. זה בחר בי. זה הייעוד שלי. שמעתי פעם הרצאה על כך שיש אנשים שכל חייהם מחפשים את הייעוד שלהם ובינתיים תקועים בעבודה ובחיים לא מספקים. אני מאוד מקווה שהסטודנטים שלי יכלו להבחין באיזה כייף אני בא לעבודה (כמעט!) כל יום, שהסטודנטים יכלו להבחין שבחדרי המורים יש לא מעט אנשים שמעידים על עצמם שהם – הם מורים!